

— „И недалечъ оттукъ разпозна—проливайки сълзи — снѣжнобѣлитѣ шатри на Реса, който още въ първата предателска нсщъ следъ пристигането му, кървожадниятъ Тидитѣ разори съ страшна сѣчъ, като откара оттамъ въ грѣцкия станъ буйнитѣ му коне, преди да сж вкусили троянска паша и пили отъ водитѣ на Ксанта! („Енеида“, стр. 27).

Изпърво Ресъ билъ божество, подобно на други царе отъ предисторически времена. Когато ходилъ на ловъ, при него идвали сѣрни, глигани и другъ дивечъ, за да ги пренесе въ жертва. Не ги вързвали, защото сами драгоvolно се подлагали подъ острието на ножа. Отъ тракийцитѣ легендата преминала у славянитѣ-езичници, които я опазили като скжпо духовно наследство и следъ като приели християнството. Тракийскиятъ *Ресъ* билъ замѣненъ съ пребиваващия въ облацитѣ св. Илия. Християнизирана по този лекъ начинъ, тази легенда се мѣрка доста изъ нашитѣ земи, най-често свързана съ така нареченитѣ *еленски* (отъ еленъ, а не ёлинъ, грѣкъ) църкви, като тѣзи при Пирдопъ, Баткунъ (т. пазарджиско), Левка (свиленградско), Синитово (Пазарджиско), Чипровци (берковско), Крепостъ (хасковско) и пр.

Подъ насъ, въ самитѣ поли на св. Илия, е разположено селото *Емине*, а малко по-нататкъ—едноименниятъ носъ и фаръ. А задъ тѣхъ се разтила ширното море, къмъ което се стремѣхме цѣли тридесетъ дълги лѣтни дни. Побашимъ на Балкана! Два чудни свѣта, две величави проявления на природата, която се гордѣе съ тѣхъ, като съ най-свидни рожби. Планина и море! Който познава и обича планината, той не може да не обикне и морето, надигаще се да цѣлуне луната. Жално е само, еъ